

Петя Дубарова

Спасител

Търкулна се слънцето, алено и горящо като огнено гюле, и описа червена дъга по свода. Стъмваше се. Морна хлад появаше от долнините на планината. Аз вървах сред боровета, които забиваха островърхи корони в небесния купол. Достраша ме. В ръката ми тежеше кошница с малини. До мене крачеше верния Дунав. И двамата бяхме уморени. Цял ден тичахме из зелените горски поляни, радвахме се на цветя и птици...

Гората започна да оредява. За миг спрях и се огледах да не съм сбъркала посоката. Но тъкмо мислех да продължа, нещо странно привлече вниманието ми. Нечие лъскаво, люспесто тяло пълзеше пред мен. Две ситни, зловещи очи ме пробуждаха с блясъка си. Змия! – светкавично премина през ума ми. Изпищях. Зад мен и встрани шумяха гъстите шубраци, сред които се виеше пътечката. А беше се стъмнило съвсем. Не можех да се върна назад. Отпред като преграда се виеше изпънатото змийско тяло. Заплаках от ужас. До мен сърцераздиращо лаеше Дунав. Той също беше ужасен. Змията плъзна към мен. В този съдбоносен за мен миг аз видях как Дунав, разбрал страшната опасност, се хвърли срещу лъскавото тяло. Чух как змията зловещо съска. В следващия миг аз тичах. Изненадана от нападението на Дунав, змията сигурно не бе усетила как прескочих огъващото ѝ се тяло. Силите ми спират. Задъхвам се. Завива ми се свят. Пред мен се завъртяха борове, ели и небе. Чувствувах как краката ми се подкосяват и... паднах, изтощена от ужаса и тичането. Когато ужасът и умората постепенно изчезнаха, аз сякаш се събудих от някакъв кошмарен сън. „Дунав!“ – бе първата ми дума. Но кучето не се обаждаше. Къде ли беше? Усетих как нещо сякаш полазва по гърба ми. Студ на талази ме накара да потреперя. И изведнъж запъхтян, с изплезен език, от гората дотича Дунав. „Дунав, кучето ми!“ – извирах. Бях истински щастлива, че страшното е минало. Но защо ли той не лаеше? Вторачил неподвижно в мен черните си изразителни очи, Дунав сякаш трепереше. Олюля се. Лизна кротко и нежно ръката ми и като че заспа. И аз забелязах голяма подутина на крака му. Нещо ме блъсна. „Змията!!!“ Горещите ми сълзи намокрят муцунката на верния другар. Той е мъртъв...

02.04.1975 г.

КРАЙ

© 1975 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6038>]